

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 19.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790498208.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Jeg havde opsagt mine Værelser og var flyttet ind i et smukt lille Huus i - - -stræde. Hele Eftermiddagen havde jeg været beskæftiget med at ordne mine Bøger og øvrige Sager, og at gjøre mig det beqvemt og hyggeligt i min nye Leilighed; jeg følte mig derfor ikke oplagt til at tilbringe Aftenen hos nogen af de Familier, hvor jeg ellers pleiede at komme, men nød mit tarvelige Aftensmaaltid hjemme og gik tidligt til Ro. Efter et Par Timers Søvn blev jeg imidlertid vækket paa den ubehageligste Maade ved en overdreven Lystighed i Værelserne paa den anden Side af Gangen. Der blev sunget og musiceret, leet og talt høit; en Stemme, som ofte overdøvede alle de Andres, forekom mig bekendt, uden at jeg dog kunde orientere mig, hvor jeg havde hørt den før. Men hvad der især mishagede mig, var at høre Fruentimmerstemmer, da jeg af den ubundne Latter og Klinken med Glassene ret vel kunde slutte mig til, af hvad Art Selskabet var. Jeg trak min Nathue, som jeg i Parenthes bemærket altid ligger med, da den conserverer mig for Tandpine, dybt ned over Ørene, og faldt endelig i Søvn. Den næste Dag spurgte jeg min Vertindes Pige om hvem der boede ligeoverfor; men hun kunde ingen tilfredsstillende Forklaring afgive, da den Side af Etagen ikke tilhørte hendes Madmoder, og hun selv kun havde været saa kort Tid i Condition, at hun ikke endnu var fuldkommen localiseret. Da jeg imidlertid et Par Dage efter mødte den før omtalte Musiklærer paa vor Trappe, gik der pludselig et Lys op for mig; det var hans Stemme, jeg havde hørt. Jeg besluttede ikke at undlade at meddele Fru St.-Clair min Opdagelse, for at hun kunde vide at lukke sin Dør for Usædeligheden; men jeg ansaae det for min Pligt først fuldkommen at overtøye mig om Rigtigheden af min Formodning, og gik derfor endnu samme Aften derover, idet jeg gjorde mig til Ærinde at udbede mig nogle Gløder til min Kakkelovn. Det var ganske rigtigt, Hr. Flint kom fra et indre Værelse dengang jeg traadte ind, hjalp mig meget forekommende med hvad jeg bad om, og inviterede mig endogsaa til at blive hos ham, indtil der blev varmt inde hos mig. Jeg modtog Indbydelsen, idet jeg tænkte, at den halve Time jeg spildte i en aandløs Conversation, dog muligt kunde give et eller andet Udbytte for min Menneskekundskab. Imidlertid opdagede jeg snart, at Flint ikke var uden Kundskaber, men han anvendte disse paa en saa løierlig Maade, at han ofte kom til det modsatte Resultat af hvad den almindelige Mening antager for rigtigt; heller ikke var han istand til at discutere længe over et Thema, eller at drøfte en Gjenstand tilbunds, men han afbrød bestandigt midt i med en aller anden Bemærkning, som gjerne kunde være træffende, men som altid var laant fra en, til min Roes kan jeg sige det, mig ubekjendt Sphære. Jeg ledede tilsidst Talen hen paa den St.-Clairske Familie, men her yttrede han sig forsigtigt, og afbrød mig igjen, idet han pludseligt udraabte: